

Vår psykiatriske hverdag

Det er en kjennsgjerning at det er meget misnøye blant de fleste som er ansatte innenfor sosial- og helsevern. Vi føler, de fleste av oss, at vi kunne utrette så meget mer dersom forholdene hadde ligget annerledes til.

Den kritikken vi kommer med, forblir som regel innenfor institusjonene og våre egne sirkler. Utad presenterer vi ofte en lysere og gladere fasade. Hvorfor? Kanskje fordi vi tror at vår kritikk og våre forslag til forbedringer ikke når fram. Eller fordi vi er redde for å bli oppfattet som ukollegiale når vi kritiserer. Eller fordi vi frykter at en offentlig kritikk skal skade våre klienter, oss selv og institusjonen, mer enn den gavner. Eller fordi vi faktisk ikke vet hvem vi skal henvende oss til med vår kritikk. Kanskje er det andre ting som spiller inn – i alle fall så tier vi og forsøker å gjøre det meste ut av en ofte håpløs og mistrøstig situasjon. Det som nå skal berettes er hva som skjedde da to psykologer ikke lenger bare ville kritisere «innad», men startet et lite felttog med tanke på å påvirke helsemyndigheter og politikere, slik at vår institusjon skulle bli «et bedre sted å være». For pasientene og for de ansatte.

(...)

Vi skrev derfor en artikkel. (...) Vi sendte så artikkelen til fylkets største avis (til tross for at vi fra enkelte hold på sykehuset var blitt advart og truet både med det ene og det andre). Vi ble likevel overrasket da avisen sa nei til å ta inn artikkelen. Vi var så naive at vi trodde vi skulle fortelle offentligheten om våre problemer. Unnskyldningen var at artikkelen kunne skade pasientene og deres pårørende. Noen kunne bli urolige.

Vi synes å kunne skimte en viss politisk sammenheng her. «Politisk sensur,» har vi lyst å kalle det. Avisen mener å ivareta pasientens interesser ved å ikke trykke artikkelen. Hva pokker er det vi prøver da?

Vel, så lett ga vi oss ikke. I stedet skrev vi et åpent brev til Fylkesmannen og til fylkets Sykehussjef. (...) Vi har ikke fått noe svar fra Fylkesmann eller Sykehussjef. Vi regner heller ikke med å få det. Men vi kan jo skrive flere brev... Brevet er blitt diskutert på sykehuset, blant pasientene og blant de ansatte. De fleste har gitt oss sin støtte.

(...)

Vi synes det er umåtelig positivt at pasienter og avdelingspersonalet reagerer. Når så den dagen kommer at legene gir oss støtte, da tror vi at vi lettere også får politikerne på vår side. (For det legene sier har de visst hørt tidligere et sted – «grobunnen» er lagt.) Og med politikerne på parti kan vi gjøre oss håp om å utføre annet enn lappverksarbeide. Så lenge politikere/ bevilgende myndigheter kan slå seg til ro med at «psykologene overdriver» kan vi neppe vente noen støtte.

Jorun og Fred Aksnes i februar 1973